

ဆုမြတ်မွန်မွန် ၀

ပြင်ဆင်ဆွဲကြေးတစ်ပုဒ်

အခန်း(၁)

"အမှတ်စဉ်(၃) ဝင်ပါ"

ဇွဲနီနီသည် ကိုယ့်အမှတ်စဉ် အနားသို့ ရောက် လာလေလေ ရင်တွေ ပန်းတွေ တုန်ကာ တထိတ် ထိတ် ဖြစ် လာလေလေပင်။ ရသမျှ ဂါထာမ နှိန်တွေလည်း ကုန်ပြီ။ ကြည့်သမျှသော မျက်လုံးဒဏ်တွေကိုလည်း ခံရ ဖန်များ ချ အရေထူနေပြီ။ သို့သော်လည်း အင်တာဗျူးမေးမည့် သူတွေ ၏ မျက်လုံးဒဏ်တွေကို ကြိုတင် ရင်ခုန်လို့ နေပေသည် ။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင်ပဲ စူးစိုက်ယူလိုက်သည် ။ ဒီအလုပ်ကို မရလို့ လုံးဝမဖြစ်။ ရကိုရ၊ ရမည်ဟူ သော ယုံကြည်ချက်ကို အခိုင်အမာပင် ချထားလိုက်တော့လေသည် ။

ဒီလိုဆိုတော့ နေရ ထိုင်ရတာ နည်းနည်းပေါ့ပါးသွားသည် ။ အင်း ... တကယ်တော့ စိတ်ပါပဲ။ အရာရာမှာ စိတ်က ဆောင်တယ် ဆိုတာ တကယ်မှန်တယ်။ ဝမ်းနည်းတာလည်း ဒီစိတ်ပဲ၊ ပျော်ရွှင်ရတာလည်း ဒီ စိတ်ပဲ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကိုယ်ကသာ အရောင်ဆိုးနေတာ။

တောင်တွေးမြောက်တွေး စဉ်းစားနေတာနဲ့ ပင် အမှတ်စဉ်(၃) ပြန် ထွက်လာတာတောင် မသိ လိုက်ချေ။ နာမည်ခေါ်သူသည် မတ်တတ်ထ ရပ်သော သူမကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဘာပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်နေပုံရသည် ။

"ကျွန်မ ဝင်လို့ ရပါပြီလား"

"ဟိုဒင်း... ဒါက ..."

"ဟုတ်ကဲ့... အမှတ်စဉ်(၄) ကျွန်မ ဇွဲနီနီရဲ့ Form ဟုတ်ပါတယ်နော်"

"ထိုသူက ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ကာ ..."

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်"

"ဟုတ်တယ် ဆိုရင် ကျွန်မ ဝင်ပြီနော်"

သူမက ထိုလူကိုဖယ်ကာ တံခါးလက်ကိုင်ကို ကိုယ့်ဘာသာပင် ဆွဲလှည့်လျက် အင်တာဗျူးသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့သည်။ ။ အပြင်ဘက်ထက်ကို ပို၍ အေးစိမ့်မွှေးပျံ့နေသော အခန်းထဲတွင် လူသုံးဦး ထိုင်နေကြသည်။ ။

အတိအကျ ပြောရလျှင် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိကြမည့် ယောက်ျားကြီးနှစ်ဦးနှင့် သူမနှင့် မတိမ်းမယိမ်း ရှိလောက်မည့် ယောက်ျားပျိုတစ်ဦး။ ကိုရီးယားမင်းသားစတိုင်လ် လန်ပျံ့နေသော ဆံပင်က၊ နုဖပ်ချောမွေ့နေသော်လည်း နူးညံ့ချိုသာမှုတစ်စက်မှ မရှိသော မျက်နှာထားတို့ နှင့် ထို အမျိုးသားလေးဟာ သူမကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လို့ နေသည်။ ။

သူမက လူကြီးတွေလောက် အရေးပါမည့် ပုံ မပေါ်သော သူ့ကို ဖျတ်ခနဲသာ ကြည့်ပြီးနောက် နောက်ထပ် လုံးဝ မကြည့်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချ လိုက်လေသည်။ ။

မတ်တတ်ရပ်နေသော သူမကို လူကြီးနှစ်ယောက်က အကဲခတ် ကြည့်နေပြီးမှ ချောင်းတစ်ချက် ဟန်ကာ ...

"အဟမ်း ... ထိုင်ပါ ကလေးမ၊ ထိုင်ပါ"

ခွင့်ပြုချက်ရမှ ပင် သူမက ရှေ့တည့်တည့်ကခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"မင်းနာမည် ဇွဲနီနီ နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

"အေး ... အလုပ်ခေါ်စာမှာ ရေးထားတဲ့ အကြောင်းအရာကို ကလေးမ သေချာဖတ်ရဲ့ လား"

"ဖတ်ပါတယ်ရှင့်"

"အေး ... ဖတ်တယ်ဆိုရင် ကလေးမ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာ ဒီရာထူးကို လျှောက်ရသလဲကွယ်"

ထိုလူကြီးကတော့ သူမကို မွန်မွန်ရည်ရည်ပဲ မေးနေတာ ဖြစ်သည်။ ။

"ဟို ... ကျွန်မဒီအလုပ်ကိုလုပ်နိုင်မယ်ထင်လို့ ပါအန်ကယ်"

"ဟေ ... မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ အဲဒီလို ထင်တာတုန်း၊ ငါတို့ ခေါ်တာ ယောက်ျားသားတွေလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီ ယောက်ျားသားတွေလိုပဲ ကျွန်မလည်း အစွမ်းအစ ရှိပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်မ လျှောက်တာလည်း သူဌေးရဲ့ ယာဉ်မောင်း နေရာကိုပါ ...

ကုမ္ပဏီကားတွေကို မောင်းတဲ့ နေရာကို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိလို့ ပါ"

သူမစကားကြောင့် လူကြီးနှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လျက် အံ့သြသလိုနှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ သွားလေသည်။ ။

မျက်ဝန်းထောင့်မှ သိနေတာ တစ်ခုကတော့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ဟာလည်း သူမကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေတယ် ဆိုတာပဲ ဖြစ်၏။

အိုး ... အရေးမစိုက်ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ကိုရီးယားမင်းသား ဘေယောင်ဂျွန်း ဒီဇိုင်း ဖမ်းထား ပြီးတော့ ပဲများ နေတာ။

"ဒီမှာ ကလေးမ၊ မင်း ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းရဲ့ ပုံစံ၊ အရည်အချင်းနဲ့ ဆို တခြား ရာထူးတွေဘက်မှာ သွားလျှောက်ကြည့်ပါ ...

မင်းအနေနဲ့ ဒီအလုပ်ကို ရမှ ဖြစ်မယ် ဆိုရင်လည်း ဖောင်တင်နောက်ကျပြီး လွဲနေပေမဲ့ တခြား ဘရန့်ချ်ကို ပြောင်းတင်ပေးလိုက်ပါ့မယ် ...

ဟုတ်ပြီလား"

လူကြီး၏ အေးဆေးသက်သာသော အပြောကို သူမက ခေါင်းခါယမ်းလျက်မှ ...

"ဟင့်အင်း အန်ကယ်၊ ကျွန်မ ဒီအလုပ်ကိုပဲ လိုချင်တာပါ။ ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ သင့်တော်မယ် ထင်လို့ ပါ။ ကျွန်မရဲ့ အရည်အချင်းကို စိတ်ကြိုက်စစ်ဆေးနိုင်ပါတယ်ရှင် ...

ကျွန်မရဲ့ လိုင်စင်သက်တမ်း ခြောက်နှစ်ရှိပါပြီ၊ ကားကို ဆယ့်လေးနှစ်သမီးတည်းက စ၊ မောင်းတတ်တာပါ။ စိတ်တိုင်းမကျရင် အစမ်းခန့်ဝန်ထမ်းအဖြစ် အရင် စဉ်းစားပေးစေချင်ပါတယ်"

"ခက်တာပဲ မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းရဲ့ အရည်အချင်းကို ယုံတာ မယုံတာထက် ဦးတို့ က ဒီနေရာမှာ မိန်းကလေးခန့်ဖို့ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမထားဘူးကွယ် ...

မဖြစ်လို့ ပါကွယ်၊ မင်းအနေနဲ့ လည်း တခြားအလုပ်ကို ရွေးချယ်သင့်ပါတယ်"

"ဆောရီး အန်ကယ်ရယ်၊ ကျွန်မ တခြားဘာမှ လဲ မတတ်ပါဘူး ...

စပီကင်၊ ကွန်ပျူတာ၊ စာရင်းကိုင် ဘာမှ မတတ်ပါဘူးရှင်၊ ကားပဲ မောင်းတတ်တာပါ၊ ကားကိုတော့ ကျွန်မ အကျွမ်းကျင်ဆုံးပါ၊ တော်ရုံတန်ရုံ ကားပျက်တာ၊ ဘီးလဲတာကအစ ကျွန်မ ရပါတယ်"

"ဟူး ... ခက်တော့တာပဲ ဇွဲနီနီရေ၊ မင်းက ဘယ်လိုပြောပြော မရပါလား၊ ကဲ ... ဇွတ်မပြော ပါနဲ့ လားကွယ်၊ နောက်ဆုံး စကားတစ်ခွန်းကတော့ MD ရဲ့ ကားကိုမောင်းပေးဖို့ မိန်းကလေး ယာဉ်မောင်း ဘယ်လိုမှ မခန့်နိုင်ပါဘူးကွယ် ...

ဟုတ်ပြီလား ... မင်း သွားလို့ ရပါပြီ"

လူကြီး၏ စကားသံ အဆုံးတွင် သူမသည် ထိုင်ငိုချင်လောက်အောင်ကိုပင် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျ၍ သွားလေသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နင့်လာသဖြင့် ဘာစကားဖြင့် ပြန်လျှောက်လဲချက် ပေး ရမှန်းတောင် မသိတော့ချေ။

မျက်လွှာကို အောက်စိုက်ချထားလျက် မထချင် ထချင်နှင့် ပင် ခုံမှ ထလိုက်ရသည်။ ။ လည်ချောင်းထဲတွင် စကားလုံးတို့ က တစ်ဆိုနေတုန်းပဲ ဖြစ်သည်။ ။ စိတ်ပျက်သွားသဖြင့် သွားပါဦးမယ် ဟူသော စကားတောင် ပြန်မပြောနိုင်တော့။

သူမ လှည့်ထွက်လာစဉ်မှာ ပဲ ထင်မှတ်မထားသော ခေါ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ဟိတ် ... ခဏနေဦး"

ဟိုးအမြင့်ဆီမှ ပြုတ်ကျလာသလို ထည်ဝါသော အသံတစ်ခုက သူမ ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့် သွားစေခဲ့ပါသည်။ ။ သူမကို လှမ်းခေါ်သူက တ

စံချိန်လုံး ဘာစကားမှ ဝင်မပြောသောလူ ဖြစ်၏။

"မင်း ပြန်လာခဲ့ဦး"

အမိန့်သံဆန်သော သူ့အပြောကြောင့် စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားရသော်လည်း မျှော်လင့်ချက် လက်ကျန်လေးဖြင့် သူမက စားပွဲအနားသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ သို့သော် မျက်နှာထား ကတော့ ခပ်မာမာပဲ ဖြစ်လေသည် ။

"ဒီအလုပ်ကို မင်း ဘာကြောင့် လိုချင်တာလဲ"

"ကျွန်မ စားဝတ်နေရေးအတွက်ပါ"

"မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် သင့်တော်မှု ရှိ၊မရှိဆိုတာကိုရော မင်း ထည့်စဉ်းစားမိရဲ့ လား"

သူမက တစ်စုံတစ်ခုကို အလောသုံးဆယ် ပြန်ပြောမလို့ ဟန်ပြင်တုန်းမှာ ပင် သူက လက်ဝါး တစ်ချက် ကာပြလျက် ...

"နေဦး၊ ငါမေးချင်တာ တစ်ခုက မင်း သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဒီအလုပ်ကို လျှောက်တာလား၊ အဆိုး အကောင်း ဘာတွေ ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ထားလဲ ...

ဒါဟာ သမားရိုးကျ အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်တဲ့ အတွက် မင်းစိတ်မှာ ဘာတွေ ကြုံတွေ့ပြီး ပြင် ဆင်ထားလဲ၊ ငါ သိချင်တာ အဲဒါ ...

ဪ ... မင်း ထိုင်ပြီး ပြောနိုင်ပါတယ်"

သူမက သူ့ရှေ့ကခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ပင် ကြည့်မိလေသည် ။

"ကျွန်မ သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဒီအလုပ်ကို လျှောက်တာပါ၊ ဒီအလုပ်

ဟာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အတွက် သမားရိုးကျ အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ဘူး ဆိုပေမဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ထိခိုက်တဲ့ အလုပ်မျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး ...

ကျွန်မအတွက်လည်း လုံခြုံမှု ရှိတယ်လို့ လည်း ထင်လို့ ပါ"

"ဘာလုံခြုံမှုတွေများ လဲ၊ ပြောပါဦး"

ခပ်တည်တည်နှင့် တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း မေးမြန်းနေသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို သူမက မျက်စောင်း မထိုးမိအောင် အတန်တန် ထိန်းထားလျက် ဖြေရတာ ဖြစ်သည်။ ။

"တစ်အချက်က ကုမ္ပဏီရဲ့ သိက္ခာကို ယုံကြည်တယ်၊ နှစ်အချက်က အလုပ်ချိန်ဟာ ပုံမှန်အားဖြင့် မနက်ကိုးနာရီကနေ ညနေ ငါးနာရီအထိပဲ ရှိတယ်"

သူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လေသည်။ ။ ဟုတ်သည် ဆိုသော သဘော။

"ခရီးဝေးတွေ ဘာတွေ ထွက်ရမယ် ဆိုရင်ကော မင်းနေနဲ့ လုံခြုံမှုရှိတယ်လို့ ထင်လား"

"လုပ်ငန်းရှင်တွေဟာ များ သောအားဖြင့် အချိန်ကို ချွေတာချင်တဲ့ အနေနဲ့ ခရီးဝေးတွေကို ဖလိုက်နဲ့ သွားတာ များကြပါတယ်၊ အကယ်၍ ကားနဲ့ သွားပြီဆိုရင်လည်း ဘော့စ်နဲ့ ဒရိုင်ဘာနဲ့ တင် သွားတဲ့ ခရီး မရှိသလောက်ပါပဲ ...

Personal နဲ့ ဆိုင်တဲ့ ခရီးမဟုတ်ရင် စက္ကတီတေရီပါ ပါလေ့ရှိသလို အဖော်တစ်ယောက်လောက် တော့လည်း ပါတတ်လေ့ ရှိပါတယ် ...

ဒါတွေထက် ကျွန်မပြောပြီးပါပကော၊ ကျွန်မက အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာ

ရပ်တည်လာတဲ့ ဒီကုမ္ပဏီကြီး ရဲ့ သိက္ခာကို ယုံကြည်လို့ ဒီအလုပ်ကို လာလျှောက်တာပါ။"

သူက သူမကို မျက်လုံးလှန်၍ ကြည့်ပုံမှာ အဓိပ္ပာယ်တချို့ ခိုအောင်း၍ နေလေသည်။ သူမကတော့ အလုပ်ရသည် မရသည် မှာ အပထား၊ ပြောချင်သည့် စကားတချို့ ပြောခွင့်ရခြင်းအတွက်ကို ကျေနပ်လေသည်။

။

"ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီလို ယုံကြည်ချက်အပြည့်နဲ့ လာခဲ့တဲ့ မင်းကို အခွင့်အရေး တစ်ခုတော့ ပေးရမှာ ပေါ့၊ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို မင်း သိတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်"

"အေး ... မင်းမောင်းရမှာ သူ့ရဲ့ ကား မဟုတ်ဘူး "

သူမက အံ့သြသလိုနှင့် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။ သူက ခပ်အေးအေးပင် ...

"ဒီကုမ္ပဏီကနေ နောက်ထပ် တိုးချဲ့တဲ့ ကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခုအတွက် ရောက်လာတဲ့ MD ရဲ့ ဒရိုင်ဘာအဖြစ် မင်းလုပ်ရမှာ ...

ဘယ်လိုလဲ"

အို ... ဥက္ကဋ္ဌကြီးတွေရော၊ MD တွေရော ဘာတွေမှန်းမသိ၊ ရှုပ်ယှက် ခပ်နေတာပဲ။ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူမအတွက်က အရေးမကြီးတော့ချေ။ အရေးကြီးတာက ခြောက်သောင်းဆိုသော လစာငွေနှင့် မျှော်မှန်းနိုင်သော ဘိုးနပ်စ်များ သာ ဖြစ်လေသည်။

"ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်မ တာဝန်က Drive Safely ဖြစ်ဖို့ ပဲ"

"ဟုတ်ပြီလေ၊ မင်းရဲ့ အရည်အချင်းကို ကြည့်ကြတာပေါ့။ မင်းဘက် ကိုလည်း အခွင့်အရေး ပေးပါတယ်၊ မြန်မာမိန်းကလေးတွေနဲ့ စိမ်းသက် တဲ့ အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်တဲ့ အတွက် အဆင်ပြေမှုရှိ မရှိ စမ်းသပ်ကြည့်ကြ တာပေါ့ ...

မင်းကို တစ်လတာအဖြစ် အစမ်းခန့်လိုက်တယ်"

ဇွဲနီသည် သူ့စကားကြောင့် ထုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွားသော်လည်း ဣန္ဒြေကို မနည်းဆယ်ကာ ခေါင်းညွတ်အရိုအသေပေးလိုက်မိသည် ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်တော့ အလုပ်စဆင်းရမလဲ ဟင်"

"တစ်ရက်နေ့။ ဒီရုံးကို ကိုးနာရီ အရောက်လာရမယ်၊ မင်း သွားလို့ ရပြီ"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

ဝမ်းသာစိတ်နှင့် ခေါင်းညိတ်လှည့်ထွက်ခဲ့ရသော်လည်း သူမကို အ လုပ်ခန့်လိုက်သောသူဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်းလဲ မသိခဲ့ရ။

တစ်ချိန်လုံး ဘာစကားမှ ဝင်မပြောဘဲ နောက်ဆုံးကျမှ ဘယ်လိုစိတ် ကူးပေါက်သွားလဲတော့ မသိရဘဲ မေးချင်တာတွေမေးမြန်းပြီး အလုပ်ခ န့်လိုက်သောသူရဲ့ ပုံစံကို မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်ရင်း စဉ်းစားခန်း နက် လာရတော့သည် ။

လည်ပင်းအထိ ဖစ်တင်တီရှပ်လက်ရှည် အပြာနုအရောင်ဖြင့် လူင ယ်ဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ထိုလူဟာ ဘာများ အရေးပါတဲ့ သူမို့ သူ မကို အလုပ်ခန့်လိုက်ရတာလဲ။ မခန့်ပါဘူးဟု တတွင် တွင် ငြင်းနေ သော ဟိုလူကြီးတွေကလည်း သူ မေးမြန်းသောအခါမှာ တစ်လုံးမှ ဝင်မ

ပြောကြ တော့ချေ။

အာ ... မတွေးတော့ဘူး။ ရှုပ်တယ်။ တစ်ရက်နေ့ဆိုတာ သန်ဘက်ခါ
ပဲ။ အဲဒီကျရင် သိရမှာ ပဲ။

ဇွဲနီသည် ဘာကိုမှ ဦးနှောက်ခြောက်မခံသည့် ထုံးစံအတိုင်း မေ့ပစ်
လိုက်ကာ ရွှင်မြူးသောစိတ်ဖြင့် ဘတ်စ်ကားဂိတ်သို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်
လျှောက်လာခဲ့တော့လေသည် ။
